

illustration : PANGCOLING99 story : rolisrose

คปเสน เกรงขง

๑

ขาวจ๊ะ น้าเจ๊ยะ

“เก็บของเสร็จหรือยัง ยี่”

เสียงเข้มเอ่ยถามน้องชายนามว่า **ยังยี่**ที่กำลังยกกระเป๋าหิ้วใบใหญ่ลงมาจากชั้นบนบ้าน ใบหน้านั้นฉายรอยยิ้มจางๆ คล้ายแฝงความหนักใจบางอย่าง รวากับเกิดความกังวลที่จะต้องเดินทางข้ามอาณาเขตบ้านเกิดของตนเองไปพักอาศัยสถานที่อีกแห่งหนึ่ง เมื่อสถานการณ์บ้านเมืองแถวเขตลาดกระบังกำลังซุลมุนวุ่นวาย ชาวบ้านมากมายต่างพากันหนีออกไปข้างแล้วบางส่วน แต่ก็ยังเหลืออีกหลายครอบครัวที่จำใจทอดทิ้งแหล่งพักพิงที่หาด้วยน้ำพักน้ำแรงไปอย่างง่ายดายไม่ได้

เช่นเดียวกับเส็ง...หัวหน้าแก๊งอันธพาลกลุ่มใหญ่วัยคะนองที่ต้องดูแลถิ่นฐานของตนเอง รวมถึงบ้านหลังใหญ่ที่ผู้เป็นพ่อฝากฝังไว้ให้ก่อนสิ้นลมหายใจด้วยโรคร้ายเมื่อสามเดือนที่ผ่านมา เขาจึงกลายเป็นผู้ปกครองของน้องชายแบบเต็มตัว อีกทั้งยังมีหน้าที่ควบคุมดูแลลูกน้องยี่สิบกว่าชีวิตเพื่อให้อยู่ในโอวาทต่อไป

“เสร็จแล้วจ๊ะ”

“ดี เดี่ยวจะให้ไฉนไปส่งขึ้นรถเมล์”

“แล้วพี่ไม่ไปส่งยี่ด้วยหรอ”

“ไปไม่ได้ เองก็รู้”

แววตาเฉียบคมของพี่ชายบาดลึกหัวใจดวงน้อยอย่างบอกไม่ถูก ยังยี่รู้ดีว่าการเรียกร้องความรักและความอบอุ่นจากคนในครอบครัวช่างไร้ประโยชน์ ยิ่งเป็นครอบครัวอันธพาลที่มีพ่อเป็นผู้ออกกฎเหล็กอย่างเหี้ยมโหด ทุกอย่างต้องฝึกลงความอดทนและความเข้มแข็งเป็นหลัก ยิ่งยากที่จะแสดงออกถึงความหวังใฝ่ลึกซึ้ง

ซึ่งเส็งได้รับเลือดความเดือดดาลมาจากพ่ออย่างเข้มข้น แตกต่างจากเขาที่มีนิสัยไม่สู้คน เกลียดความรุนแรงและการใช้กำลังทุกรูปแบบ ดังนั้นชีวิตของเขาตั้งแต่เด็กจนโตจึงมีเพียงพี่ชายที่คอยปกป้องคุ้มกันภัยให้เสมอ มีหน้าซำยังถูกเลี้ยงดูด้วยความสุขสบายไม่เคยได้ทำอะไรด้วยตนเองแบบจริงจังเลยสักครั้ง

แล้ววันนี้เส็งก็ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะส่งตัวน้องชายไปอยู่บ้านพักหลังเก่าแถวเขตบางขุนเทียนเพียงลำพัง บ้านหลังนั้นเป็นบ้านที่พ่อเคยซื้อเก็บไว้หลายปีแล้ว ไม่เคยมีใครไปอยู่อาศัย สภาพน่าจะทรุดโทรมตามกาลเวลาพอสมควร และระยะทางก็ห่างไกลจากบ้านหลังเดิมมาก

แม้จะกังวลเรื่องความเป็นอยู่ของน้อง แต่การปล่อยยี่ให้ยังยี่อยู่ที่นี้ก็เสี่ยงอันตรายมากกว่า จึงถึงเวลาแล้วยี่ยังยี่จะได้ฝึกฝนความแข็งแกร่งด้วยตนเองสักที

“พี่ต้องไปจัดการไอ้พวกขาเงินออกคอกฝั่งท้ายตลาด ตอนนี้พวกมันออกอาละวาดจนพ่อค้าแม่ค้าขายของกันไม่ได้ อีกไม่นาน

มันคงลามมาแถวบ้านเรา ถ้าไม่รีบตัดไฟแต่ต้นลม พวกมันก็จะ
เหิมเกริมไม่เลิก”

“ยี้เป็นห่วงพี่”

“ไม่ต้องห่วง พี่สัญญาว่าจะไปหาเอ็งหลังเสร็จเรื่องที่นี่แล้ว”

นัยน์ตากลมสวยซ่อนมองพี่ชายด้วยความหนักอก แม้ฝีมือ
การต่อสู้ของเล้งจะไม่เคยเป็นสองรองใคร เก่งกาจสมฉายา ‘เล้งคลุก
ฝุ่น’ ที่นักเลงคนไหนไม่อาจเทียบเทียม แต่เขาก็ห่วงใยทุกครั้ง
ที่พี่ชายต้องออกไปรับมือกับกลุ่มตรงข้าม

เพราะพวกเขามีกันเพียงสองคนพี่น้องหลังสูญเสียพ่อ ส่วน
แม่...ยังยี้ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า

“จ๊ะ ยี้จะรอพี่นะ”

“อ้อ ตอนนี้เอ็งรีบไปได้แล้ว”

“ยี้ ขอกอดพี่หน่อยได้ไหม”

“เอ็งจะทำตัวเป็นลูกแห่งไปถึงไหน”

ถึงปากจะตำหนิ ทว่าสองเท้ากลับเป็นฝ่ายเดินตรงเข้าไปหา
แล้วดึงร่างเพรียวมาสวมกอดอย่างแนบแน่น พลังใช้มือใหญ่ลูบ
ศีรษะกลมเบาๆ ด้วยความรักใคร่ ตอนนี้ชีวิตของเล้งก็เหลือเพียง
แค่น้องชายเช่นกัน เมื่อคิดแบบนี้แล้วเขาจึงไม่ยากป้อให้อันตราย
มาเล่นงานคนที่เขารักดังดวงใจ

ยังยี้รีบยกเรียวแขนสองข้างกอดพี่ชายกลับ เอียงแก้มฝัง
อกแกร่งเชิงซึมซับความอบอุ่นก่อนจากลา ทำเอาบรรดาลูกน้องต่าง
ยืนมองด้วยความซาบซึ้งกันเป็นแถว ไม่คิดว่าหัวหน้าของตนจะมี
มุมอ่อนโยนโดยเฉพาะตอนที่อยู่กับน้องชาย เพราะส่วนใหญ่เห็น
แต่ความเย็นชาจนน่าขนลุกเสมอ ยิ่งตอนที่เล้งชักปืนยิงใส่คู่กรณี

ยิ่งแฝงความอาฆาต ตาต่อตา ฟันต่อฟัน

ทว่าความอ่อนโยนพลันสะดุดลงหลังผละห่างเล็กน้อย แล้ว
เพ่งดวงตาคมมาทางลูกน้องนับสิบชีวิต

“มองเหี้ยไร”

“เปล่าจ๊ะ เปล่า”

ต่อให้เป็นนักเลงเหมือนกัน แต่ใครจะกล้าสบตาประสานกับ
เสียงคลุกฝุ่นกันเล่า

“ไฉน มึงไปส่งน้องกูได้แล้ว รีบไปรีบกลับ แล้วมาเจอกันที่
ท้ายตลาดกุด”

“จ๊ะ พี่เลี้ยง”

ดินเป็นมือขวาคนสนิทของเสียงที่พร้อมยอมตายแทนได้ทุก
เมื่อ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเรื่องเล็กหรือใหญ่ก็มักช่วยคลี่คลายได้ตลอด
ซึ่งการคอยดูแลยังอีกเป็นอีกหนึ่งหน้าที่สำคัญของตนเช่นกัน จึงรีบ
ช่วยยกกระเป๋ามาใส่ไว้บนตะกร้าหน้ามอเตอร์ไซค์ โดยมีร่างเพรียว
เดินตามหลังด้วยความอดอด แต่สุดท้ายก็ขัดคำสั่งของพี่ชายไม่ได้
อยู่ดี

“ขึ้นไปก่อนนะ”

“อ้อ ถ้าถึงที่นั่นแล้ว ส่งจดหมายมาบอกด้วยก็ดี”

“จ๊ะ”

กว่าจดหมายจะมาถึงคงใช้เวลานานหลายวัน บางทีสถานการณ์
เขตตลาดกระบังอาจสงบลงแล้ว และเสียงคงเดินทางมารับเขากลับบ้าน
ตามสัญญา

ยังยั้งซ่อนท้ายมอเตอร์ไซค์ของดินพลางหันมามองหน้าพี่ชาย
ด้วยความเศร้าสร้อย ลูกน้องบางคนยกมือโบกลาเชิงอวรณ์ แต่

หน้าที่ของพวกเขาก็ต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกันไป เสี่ยงจึงจืดจาง
แผ่นหลังบางที่ห่างไกลลับจนสุดสายตา ก่อนจะหมุนตัวมาปลุกความ
กล้าหาญของลูกน้องทุกคนด้วยเสียงเข้ม

“ไปจัดการพวกแม่งซะ!”

การสัญจรที่สะดวกที่สุดคงจะเป็นรถเมล์ เพราะรวดเร็ว
ยิ่งกว่ารถไฟ แม้จะต้องต่อรถหลายสายจนกว่าจะถึงเขตบางขุนเทียน
ยังก็ต้องยอม...

ขณะที่รถเมล์คันเก่าเคลื่อนตัวออกจากเขตลาดกระบังมาได้
สักพักแล้ว กระเป๋าสัมภาระใบใหญ่ตั้งวางไว้บนตักเล็ก โดยแขนเรียว
กอดกระชับเอาไว้แนบอก รู้สึกหวาดหวั่นกับการเดินทางเพียงลำพัง
เล็กน้อย ปกติไม่ค่อยออกจากบ้านไปไหน หากต้องไปก็จะมีลูกน้อง
ของเล้งคอยคุมเป็นองครักษ์เสมอ เขาเลยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกใคร
เข้ามาทำร้ายหรือคิดหาเรื่อง

เพราะอิทธิพลชื่อเสียงของพี่ชายค่อนข้างโด่งดังเป็นที่รู้จัก
น้อยนักจะมีผู้กล้าเสี่ยงตายคิดมาลองดีด้วย

“เฮ้ย! จอดๆ”

เสียงเอะอะโวยวายดังขึ้นจนยังไม่ต้องชะเง้อหันมองความ
ซุกมุ่น แล้วพบว่ามียกกลุ่มชายฉกรรจ์หลายคนกำลังเดินขึ้นมาบน
รถเมล์อย่างอุกอาจ ไม่สนใจจ่ายค่าโดยสารกับกระเป๋ารถเมล์ก่อน
ด้วย รวากับมุ่งตรงเข้ามาหาเรื่องใครคนหนึ่งโดยเฉพาะ

และคนคนนั้นก็นั่งอยู่เบาะด้านหลังเขา

“มึงชื่อไอ้สองไข่ไหม”

“ใช่ ภูชื่อสอง พวกมึงมีอะไร”

“ก็ไม่มีไร แค่อยากซัดหน้ามึงวะ”

!

สิ้นประโยคนั้นกลุ่มชายดังกล่าวก็รุมกระต๊อบชายหนุ่มที่มาเพียงคนเดียวจนเกิดเหตุทะเลาะวิวาท สร้างความเดือดร้อนให้ผู้โดยสารคนอื่นจนรถเมล์สัญจรต่อไม่ได้ ต้องชะงักการเคลื่อนไหวชั่วคราว ก่อนที่ทุกคนจะรีบกระโดดลงจากรถเมล์เพื่อหาที่หลบเสียงกลัวโดนลูกหลงจากพวกวัยรุ่นเลือดร้อนแบบไม่รู้อิโนอิเหน่

เช่นเดียวกับยังยี่ที่รีบเปี่ยงตัวเดินห่างจากรถเมล์คันเดิมมาหลบอยู่ข้างๆ ป้ายรถเมล์เพื่อยืนรอรถคันใหม่ ทว่าสถานการณ์ความวุ่นวายแบบนี้ก็ไม่ว่าจะจบลงเองได้หรือไม่ หรือต้องรอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมาปราบปรามเสียก่อน

“ไ้เด็กเเวพวกนี้เน่ วัน ๆ มีแต่สร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านไม่รู้พ่อแม่มั่นสั่งสอนมายังไง”

“นำให้ตำรวจจับขังคุกซะให้เช็ด”

“อีกหน่อยคุกคงเต็ม เพราะมีแต่ไ้เด็กเหลือขอพวกนี้!”

เหล่าประชาชนคนธรรมดาต่างวิจารณ์การกระทำของกลุ่มวัยรุ่นด้วยความไม่พอใจ ทำเอายังยี่แอบสะอึกเบาๆ เพราะอดนึกถึงวีรกรรมของพี่ชายไม่ได้ แม้เสียงจะถอนตัวจากฝ่ายหาเรื่องมาเป็นผู้พิทักษ์ความถูกต้องในรูปแบบของอันธพาลแล้ว แต่ก็หลีกเลี่ยงไม่พ้นการเจ็บตัวจากเหตุการณ์ประเภทนี้อยู่ดี

ยังยี่ยืนรอรถเมล์มานานเกินครึ่งชั่วโมงแล้ว ทว่าไม่มีรถเมล์สายที่ต้องการผ่านมาเลยสักคันเดียว เริ่มรู้สึกคอแห้งกระหายน้ำก็เลยเดินหอบกระเป๋าไปใหญ่ไปหาซื้อเครื่องดื่มร้านค้าใกล้ๆ เสียก่อน

ดู๋บ

ด้วยความซุ่มซ่าม ไม่ระมัดระวัง ยังยี้ทำกระเป๋าลั่นทับเท้า
ของใครคนหนึ่งที่ได้เดินสวนทางมาพอดี ยี้ยี้ค่อย ๆ เงยหน้ามองด้วย
แวตาทวาดทวั้น ภาวนาว่าขอให้ไมไ่ใช้นักเลงหัวไม้ประจำถิ่น
ไม่อย่างนั้นความซวยคงมาเยือนไม่จบไม่สิ้นแน่

และแล้วความโชคดีก็ไม่บังเกิด เมื่อชายร่างสูงใหญ่ตรงหน้า
ขมวดคิ้วจ้องเขาเขม็งเขิงพิจารณา ก่อนที่พรรคพวกอีกสามคนจะ
เดินเข้ามารุมล้อมตัวเขาด้วย

แย่แล้วไ้

“มีอะไรวะ ไอ้กล้า”

“ไอ้เด็กนี้ทำกระเป๋าทับตีนกู”

“อ้าว มึงก็ยกออกสิวะ จะไปจ้องหน้าหาเรื่องเด็กมันทำไม”

เด่นเสนอทางออกให้เพื่อนซี้ที่ร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกันนับ
ครั้งไม่ถ้วน แต่ด้วยความใจนักเลงย่อมไม่คิดหวาดกลัวใครหน้าไหน
เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ยิ่งคนตรงหน้าตัวเล็กกะเปี้ยกเดียว แถมผิวพรรณ
ขาวนวลราวกับเป็นลูกคุณหนูหลุดมาจากคฤหาสน์ก็ไม่ปาน มันยิ่ง
ล่อตาล่อใจพวกเขา

ส่วนยี้เริ่มตัวสั่นเทาด้วยความหวาดทวั้นที่จู่ ๆ ถูนักเลง
กลุ่มไหนก็ไม่รู้เข้ามาหมายหัว

“ไอ้เด่น มึงว่าคนนี้จะถูกใจลูกพี่ไหมวะ”

“หือ?”

เจ้าของชื่อเขิบเข้ามาไ่มองดวงหน้าหวานจذبปลายเท้าแล้ว
ส่ายศีรษะให้เป็นคำตอบเชิงไม่แน่ใจ ตั้งแต่อยู่ร่วมแก๊งเดียวกันกับ
‘ลูกพี่’ ก็ยังไม่เคยเห็นอีกฝ่ายจะตกลงปลงใจรักใคร่แบบจริงจังเลย

สักคน มีแต่เก็บมาเป็นของเล่นตามคำเชิญชวน หากใครเสนอตัว
ยอมทอตกายให้ก็แค่รับไว้แก้ขัดเท่านั้น

ทว่าคนที่จะคบหาแบบถาวรนะ ไม่เห็นจะมีเลยสักราย

“ไม่รู้ว่ะ แต่ผิวขาว ๆ แบบนี้น่าจะเข้าตาอยู่มั้ง”

“งั้นเหรวะ”

“มึงคิดอะไร ไ้อักล้า”

“เปล่า ก็แค่จะเก็บไปฝากลูกพี่หน่อยว่ะ”

“ฮะ?”

เด่นร้องเสียงดัง ตกใจกับความคิดพิเรนทร์ ๆ ของเพื่อนซี้
ซึ่งไม่รู้ว่าลูกพี่จะดีใจ หรืออยากจะตบกลางทรวงเขาเรียงตัวกันแ
มีหน้าซ้ำท่าทางของเด็กคนนี้ก็ดูหวาดกลัวมากจนไม่กล้าสบตากัน
เลย

“กูว่า...”

“เออน่า ถ้ามีอะไร กูจะรับหน้าเอง”

กล้าตบป้าเพื่อนตนเองแล้วเข้ามาดึงข้อมือเล็กของยังยี้แล้ว
พามุ่งหน้าไปยังลานจอดรถมอเตอร์ไซด์ โดยมีลูกน้องอีกสองคนเดิน
ประกบตามหลัง แม้ผู้ถูกกระทำจะตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ
เสียงดังขนาดไหน ชาวบ้านละแวกใกล้เคียงก็ไม่มีใครกล้ายื่นมือเข้า
มายุ่ง ต่างพากันยืนนิ่งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

ไม่แปลกใจ เหตุใดปีพุทธศักราช ๒๕๔๙ ถึงได้ขึ้นชื่อว่าเป็น
ยุคแห่งอัมพาลครองเมือง

บ้านไม้หลังใหญ่ขนาดสองชั้นตั้งตระหง่านอยู่เขตธนบุรี
ภายในตรอกแห่งหนึ่ง เจ้าของบ้านคนเก่าได้ขายทิ้งมานานหลาย

สิบปี สภาพความเก่าแก่ทรุดโทรมจึงหลงเหลือให้เห็นราวกับเป็น
เอกลักษณ์ความขลัง ทั้งที่จริงแล้วเจ้าของคนใหม่แค่ซื้เกียจเสียเงิน
ปรับปรุงเพิ่มเติม เพราะอาศัยอยู่คนเดียวเป็นหลัก และมีบรรดาลูก
น้องแะเวียนมาเที่ยวเล่น จัดงานสังสรรค์ดื่มเหล้าเฮฮาเฉพาะ
ตอนหัวค่ำของทุกวันเท่านั้น

บ้านหลังนี้จึงเปรียบเสมือนสถานที่พักพิงของหัวหน้าแก๊ง
อันธพาล รวมทั้งเป็นแหล่งมั่วสุมการพนันของเหล่าบิราร ซึ่ง
ชาวบ้านใกล้เคียงต่างไม่กล้าปริปากเอาเรื่อง เพราะทั่วอาณาเขต
ฝั่งธนบุรีคงไม่มีใครที่ไม่รู้จักชื่อเสียงเรียงนามของเขาคอนี้เป็นแน่

ชายหนุ่มร่างแกร่ง ผิวคล้ำเข้มกำลังนั่งขัดสมาธิเปลือย
กล้ามเนื้อระนาบเรียงสวยอยู่ภายในห้องพระ แม้จิตใจจะหยาบ
กระด้างสมดังนักเลงไม่กลัวตาย แต่เบื่องลิกก็ยังโยยหาศีลธรรม
ความดีเอาไวเป็นชัยติดตัว ยังคงระลึกถึงพุทธคุณของ ‘ยันต์เก้ายอด’
ที่สักประทับไว้ตรงท่ายทอยของตนเองเสมอ

ผู้ที่สักยันต์นี้ให้คือหลวงตาของเขา ครั้นที่ยังบวชเรียนอยู่ ณ
วัดป่าแห่งหนึ่ง

เมื่อชีวิตถึงคราวไขว้เขวไม่รู้ทิศทางหลังสูญเสียพ่อตั้งแต่ตอน
สิบสองขวบ ส่วนแม่ที่ทำงานเป็นโสเภณีในช่องก้นนี้หายไปสร้าง
ครอบครัวใหม่กับชาวต่างชาติที่เคยมาใช้บริการอยู่หลายครั้ง **เสน**
จึงต้องปากกัดตีนถีบหาทางออกให้แก่ชีวิต โดยการหันหน้าพึ่งพา
ศาสนา พักอาศัยที่วัดป่ากับหลวงตาผู้นำเลื่อมใส ก่อนจะมีเหตุให้
ต้องผันตัวสลัดผ้าเหลืองมาใช้ชีวิตสมดังนักสู้

และวิถีแห่งความเป็นอันธพาลก็เหมาะสมกับคนกล้า ไม่กลัว
ตายอย่างเขา

พุทธคุณของยันต์เก้ายอดโดดเด่นด้านอยู่ยงคงกระพัน ทว่าต้องหมั่นปฏิบัติตนให้อยู่ในศีลในธรรมเสมอ แม้เขาจะก่อเหตุทะเลาะวิวาทกับคู่อริมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ก็ไม่เคยวิ่งเต้นไปหาเรื่องใครก่อน ส่วนใหญ่มักเจอแต่คนคิดอยากทำทนายฝีมือการต่อสู้ พอต้องประจันหน้ากันจริง ๆ เข้าก็หนีหายจนหัวหดกันเป็นขบวน

เพราะฉายา ‘หงเสนเก้ายอด’ ไม่ได้ได้มาง่าย ๆ จากชู้ปากใคร
“นะโม พุทธายะ...”

“พี่เสน!”

ไฉ่เวอร์

นัยน์ตาเรียวคมเบิกโพลง อดสบถคำหยาบคายจนธรรมะในจิตใจระเจิดกระเจิงเสียไม่ได้ เมื่อไอ้ลูกน้องที่เพิ่งกลับมาถึงต้นแหกปากตะโกนร้องเรียกหาเสียงดังลั่น ปกติพวกมันก็ไม่เคยอยู่กันด้วยความสงบเสียงย่ำ ค่อนข้างจะโผงผาง โวยวายจนน่ารำคาญใจ ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาที่ต่างคุ้นชินกันดีอยู่แล้ว

แต่มันจะแหกปากหาพระแสงอะไรวะ!

“พี่เสน! พวกฉันกลับมาแล้วจะพี่”

“เออ กูได้ยินแล้ว!”

เสียงทุ้มตะโกนตอบกลับพลางถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก้มตัวกราบองค์พระสามครั้งแล้วรีบลุกเดินออกมานอกห้องพระ เห็นที่การรักษาสิลธรรมให้สูงส่งคงจะเป็นไปได้ยาก เมื่อสภาพแวดล้อมรอบข้างไม่เอื้ออำนวยแบบนี้

สองเท้าก้าวฉับลงมาจากบันไดไม้ น้ำหนักการเดินทำให้เกิดเสียง ‘ตึง’ จนคนที่ถูกพาดตัวมาด้วยใจคอไม่ค่อยดี ไม่กล้าเงยหน้ามองเจ้าของบ้านว่าเป็นใคร แค่อได้ยินคำว่า ‘ลูกพี่’ ก็คิดในแง่ดีไม่ได้

แล้ว มินำข้าเสี่ยงทุ่มที่เพิ่งได้ตอบเมื่อครูก็แฝงความกดดันจนน่าหวาดหวั่น

ยังยี่ไม่รู้ว่าจะต้องเผชิญหน้ากับความเลวร้ายใด ๆ อีกบ้าง แม้ระหว่างทางจะไม่ได้ถูกใครแตะต้องลวนลามมากกว่าการหยอกล้อผ่านวากก็ตามที แต่ก็ยังวางใจไม่ได้ว่าการถูกนำตัวมาเยือนที่นี่จะได้รับอิสรภาพกลับคืน

“มีอะไรวะไอ้กล้า กูกำลังจะสวดมนต์ก็ต้องสะดุดเพราะมึง”

“แหะ ๆ โทษทีจ้ะพี่ แต่ฉันเจอของดีเลยเอามาฝากพี่จ้ะ”

“ของดี?”

เสนเล็กคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง กระทั่งกล้าเบี่ยงตัวหลบออก ลูกน้องคนอื่นเลยผลักแผ่นหลังบางให้เขยิบเข้ามาใกล้ กลิ่นกายหอมสะอาดราวกับใช้แป้งราคาแพงลอยเตะจมูกเข้าอย่างจัง นัยน์ตาเรียวคมจ้องจ้องร่างเพียวด้วยความนิ่งงัน ไม่เคยพบเห็นใบหน้าจิ้มลิ้มของเด็กคนนี้มาก่อนเลย

อยากจะยกมือมายีตาตัวเองรัว ๆ ว่าไอ้ลูกน้องตัวแสบไปสร้างเรื่องอะไรให้เขาต้องตามเช็ดตามล้างอีก

“ไอ้กล้า”

“จ้ะพี่”

“มึงไปเก็บลูกใครมาวะ! ถ้าเป็นลูกตำรวจมึงโดนตีจนกูแน่ไอ้เวร!”

เออ...กล้าก็ลืมถามว่าเป็นลูกเค้าเหล่าใคร เห็นตัวขาวจืดจะน่าเจี๊ยะก็เลยหิวมาฝากลูกพี่ซะเลย แต่เหมือนลูกพี่จะไม่ปลื้ม

๒

เด็กใหม่

“ตกลงว่ายังไง? ไอ้เด็กนี่มันลูกใคร มึงไปเจอมันที่ไหน”

“อะ...เอ๋อ...”

ระดับความห้าวหาญของกล้าจากร้อยลดลงมาแทบเหลือศูนย์ หันมาประสานสายตากับเพื่อนซื่ออย่างเด่นที่พยักพยิดเชิงบอกให้รีบตอบกลับ หากทำให้ลูกพี่มีน้ำโหมมากกว่าเดิมอาจเกิดเหตุลงไม้ลงมือเป็นการสังขรณ์ได้ ซึ่งไม่รู้เลยว่าความหวังดีของกล้าครั้งนี้จะทำให้เกิดความประทับใจบ้างหรือไม่

“เจอแถวป้ายรถเมล์จ้ะ พวกฉันผ่านทางไปเห็นพอดี”

“พวกมึงไปทำอะไรที่นั่น กูสั่งให้ไปเก็บค่าเช่าหลังร้านเฮียจิวไม่ใช่หรอวะ”

“ปะ...ไปเก็บมาแล้วจ้ะ ไอ้เด่น..”

“นี่จ้ะ พี่เสน” เจ้าของชื่อริบควักเงินส่งให้ลูกพี่รับไว้ด้วยรอยยิ้มเจื่อน

เสนคว่ำหน้าบ๊ิตรกับเศษเหรียญทั้งหมดมานับ ราคาค่าเช่าที่

เขาตั้งข้างแสนถูก เพราะไม่ได้คาดหวังเอากำไรอะไรเลยสักนิดเดียว

“อ้อ ครบถ้วน มาเรื่องไอ้เด็กนี่ต่อ มึงจะตอบกูได้ยังว่ามันเป็นลูกใคร”

คราวนี้กล้าถึงกับไปกินอีกหนเลยยืนนิ้วมาสะกิดไหล่เล็กเบา ๆ บอกให้อีกฝ่ายเป็นผู้ตอบ ยังยี้พลันเม้มปากแน่น ไม่อยากสนทนากับบุคคลตรงหน้าที่ดูน่าเกรงขามและดูดันยิ่งกว่าพี่ชายของตนเป็นไหน ๆ อีกอย่างมันไม่ใช่เรื่องจำเป็นที่เขาต้องเปิดเผยตัวตนกับคนแปลกหน้าพวกนี้เลย

“กูถามมึงอยู่ ไ้กัล้า”

“มะ...ไม่รู้จ๊ะ”

“ไม่รู้?” เสนเล็กคิ้วถาม ชักจะหงุดหงิดกับท่าทีหวาดหวั่นของเหล่าลูกน้อง

ที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยคิด พอถูกดูทำเป็นกลัวหวด

“ไม่รู้แล้วมึงจุดมันมาได้ยังไง ไอ้เวรทะเล! ทำอะไรไม่เคยคิดหน้าคิดหลัง สร้างปัญหาให้กูตลอด!”

“ฉันคิดว่าไอ้เด็กนี้น่าจะตรงใจพี่นี่จ๊ะ ก็เลยพามาด้วย เพื่อว่าพี่เสนจะ...”

กล้าขายร่อยยิ้มกริ่มกริ่ม เป็นอันรู้กันดีว่ามันคิดเรื่องสัปดนอะไรในหัวอยู่ เสนจึงยกเท้าจะถีบใส่ แต่กล้าเบี่ยงตัวหลบหนีได้ทันพอดี ไม่อย่างนั้นฝ่าเท้าหนัก ๆ คงกระแทกโดนสีข้างจนบอบช้ำแน่

“ไอ้สันติน! คิดมาได้”

“แต่ไหน ๆ ก็มีของสวยงามอยู่ตรงหน้าแล้ว พี่จะปล่อยไปง่าย ๆ เหรอจ๊ะ”

มันยังยุบงส่งเสริมไม่เลิก วอนดีจริง ๆ

เสนแทบจะยกมือพนันกับความสรรหาเรื่องราวชวนปวดหัวจากเหล่าลูกน้อง ก่อนจะปรายตามองใบหน้าจิ้มลิ้มจนดวงตาพลอสบประสานกัน เลยพิจารณาได้อย่างว่องไวว่าอีกฝ่ายคงอายุน้อยกว่าเขาหลายปี บรรลุนิติภาวะหรือยังก็ไม่วู้ หากเขาทำอะไรเกินความเหมาะสม มีหวังโดนตำรวจเพ่งเล็งกว่าเดิม

อีกอย่างเขาไม่ชอบฝืนใจบังคับความรู้สึกใคร ไม่อยากเป็นไอ้หน้าตัวเมียที่ชอบปลุกปล้ำคนอื่นเหมือนพวกหมาติดสัด คนอย่างเขาไม่เคยขาดเช็ทซ์ และมักจะมีคนเสนอตัวเข้าหาเรื่อย ๆ ซึ่งเขาก็มอบเงินเป็นค่าตอบแทนกลับคืน จะได้จบเรื่องสิ้นซากไม่มีอะไรค้างคาอีก คนเหล่านั้นจึงไม่มีสิทธิ์มาทวงความเป็นเมียจากเขาทีหลัง เพราะต่างสมัครใจแลกเปลี่ยนความต้องการทางร่างกายร่วมกันทั้งคู่

“กูเอาเด็กกะโปโลแบบนี้ไม่ลงวะ”

“หุยยย”

บรรดาลูกน้องให้ร้องกันเสียงดัง ไม่คิดว่าลูกพี่จะกล้าปฏิเสธเด็กหนุ่มหน้าตาจิ้มลิ้มได้ลงคอ ซึ่งยังยี้กัพลอยโล่งใจที่ไม่โดนตกเป็นของเล่นให้กลุ่มนักเลง มีหน้าซ้ำยังไม่รู้ด้วยว่าตอนนี้ตนเองอยู่ที่ไหนเขตฝั่งอะไร ตอนถูกนำตัวพามาบ้านหลังนี้ก็ไม่คุ้นเส้นทางใด ๆ ลักอย่าง ได้แต่นั่งตัวสั่นด้วยความหวาดผวาวว่าจะถูกพาไปทำเรื่องเลวทรามดำซ้ำ

“ถ้าพี่ไม่สน งั้นฉันขอนะจ๊ะ”

“อย่าเสือก”

“อู๊ย”

กล้าเก็บความทะเล้นไว้แทบไม่ทัน เลยปล่อยให้ลูกพี่พิณจิ
เด็กคนนี้ตามใจชอบ แม้เจ้าตัวจะเอาแต่ก้มหน้าก้มตา ไม่ปริปาก
ไว้วาย หรือด่าทอใด ๆ เลยกก็ตาม

“กำลังจะไปไหน”

เสนส่งคำถาม หลังเห็นว่าอีกฝ่ายกำสายกระเป๋าสัมภาระ
ใบใหญ่เอาไว้แน่น คล้ายเป็นการเรียกสติตนเองไม่ให้เสียขวัญยาม
อยู่ท่ามกลางแก๊งอันธพาลอย่างไรอย่างนั้น

“ปะ...ไปบางขุนเทียน”

“บ้านอยู่แถวนี้หรือ”

“ปะ...เปล่า”

“แล้วมาจากไหน”

“ลาดกระบัง”

คนฟังนิ่งงัน พยายามจัดจ้องใบหน้าจิ้มลิ้มเชิงครุ่นคิดว่ามี
จะมีทางเป็นไปได้หรือเปล่า

หากเป็นคนธรรมดาทั่วไปโดนกลุ่มนักเลงลักพาตัวมาแบบนี้
คงต้องหาทางหนีรอด หรือแหกปากตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ
แบบไม่มีหยุดพักแล้ว ทว่าเด็กคนนี้ค่อนข้างนิ่ง รวกับมีความ
คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมดังกล่าวเป็นอย่างดี หรือว่าบางทีอาจกำลัง
แสวงหาจิตใจดีผู้เสียอยู่

“มาไกลนะเนี่ย นี่ถือว่าเป็นคนธนบุรีเหมือนกันชะอีก”

“ทะ...ที่นี้เขตธนฯ แล้วหรือ”

ยังยืหน้มาถามกล้าที่เพ่งเอ่ยประโยคก่อนหน้านี้ นัยน์ตาลม
สวຍเบิกโพลง ตั้งความคาดหวังบางอย่างที่เก็บไว้ในใจมานาน ซึ่ง
เป็นสิ่งเดียวที่อยากทำก่อนตายจากโลกนี้

นั่นก็คือตามหาบุคคลที่สูญหายตั้งแต่ตนลืมตาเกิด...

ทว่าเสนกลับประหลาดใจกับน้ำเสียงนุ่มนวลที่ย้อนถามกลับมา ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะกล้าสนทนาต่อหน้ากัน

“กีเซ่นะสิ นั้รรถเมล์มาไม่ได้อ่านป้ายหรือไง”

“มะ...ไม่ได้ตั้งใจจะลงที่นี่”

“อ้อ เจอเด็กขาใจยกพวกตีกันก่อนสินะ”

กล้าหัวเราะ จำได้ว่าเหตุการณ์ตอนนั้นกำลังซุ่มนุ่นวายพอสมควร กลุ่มพวกเขาเพิ่งเดินออกมาจากทางด้านหลังตลาดพอดี ก็เลยสวนทางกับเด็กคนหนึ่งที่เผลอทำกระเป๋าลั่นใส่เท้า และบังเกิดเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด

“ได้ยินว่าแถวลาดกระบังก็มีนักเลงกลุ่มใหญ่คอยคุมเขตอยู่จริงหรือเปล่า”

“จะ...จริง”

ยังยั้งย่นหน้าตอบคนตรงหน้าอย่างหวาดระแวง เป็นถึง ‘ลูกพี่’ ประจำแก๊งคงต้องมีฝีมือเก่งกาจและโหดเหี้ยมอยู่ไม่น้อย ไม่อย่างนั้นคงไม่สามารถปกครองชายจำนวนมากให้สามัคคีกันได้

“ซื้อไอ้เส็งคลุกฝุ่น พอจะรู้จักบ้างไหม”

ทำไมจะไม่รู้จักล่ะ ก็นั่นนะ...

“เขาเป็น...พี่ชาย”

“ฮะ?”

!

สิ้นคำตอบจากเสียงแผ่ว ระดับความดังจากเสียงลูกน้องของเสนก็ได้ตอบกลับมด้วยความตกใจกันเป็นแถว เชิงไม่คาดคิดว่าโลกจะกลมขนาดนี้ จุดใครมาไม่จุด ดันไปจุดน้องชายจากแก๊งอันธพาล

ฝั่งลาดกระบังมา

วาสนาของไอ้กล้าเหมือนใกล้จะจบลงคาเท้าของลูกพี่แหวง ๆ
หากฝั่งนั้นรู้เรื่องเข้า มีหวังยกพรรคพวกมารุมยาที่นี่แน่

“เวรแล้วไง เป็นน้องชายไอ้เส็งคลุกฝุ่นจริงหรือ ไม่ใช่แกล้ง
โกหกเอาตัวรอดนะเว้ย”

“มะ...ไม่ได้โกหกนะ”

“แล้วไอ้เส็งมันหน้าตาอย่างไรวะ ได้ยินว่ามันหล่อ ขาว ดี แต่
เย็นชาสุดๆ พ่อมันก็เป็นนักเลงเก่าด้วยนี่”

เด่นขมวดคิ้วถาม แม้พวกเขาจะเป็นนักเลงมานานหลายปี
ทว่าก็ยังไม่เคยมีเหตุให้ต้องปะทะกันข้ามอาณาเขตขนาดนั้น มาก
สุดก็แค่เคลื่อนขบวนไปฝั่งพระนคร เพราะชื่อเสียงเรียงนามของ
เจ้าถิ่นอย่าง ‘กระทิงเผ่น’ ก็ค่อนข้างหนาหูเอาเรื่อง ซึ่งหัวหน้าอย่าง
เสนมืหน้าก็ใกล้เคียงคอยกระชับมิตรกับเพื่อนบ้าน ไม่อยากสร้าง
ศัตรูหรือพาลูกน้องไปเสี่ยงตายมากนัก หากไม่ใช่พวกกลุ่มก่อความ
วุ่นวาย หรือโดนเข้ามาบ้านโทสะก่อน ก็คงไม่คิดออกสนาม

“กูจะไปรู้ได้ไง ไม่เคยเห็นเหมือนกัน”

“กูถามเด็กคนนี่ เป็นน้องชายไม่ใช่หรือ”

“พะ...พี่เส็งเป็นคนอ่อนโยน...”

“ฮ่าๆ”

ยังไม่ทันพูดจบ เสียงหัวเราะด้วยความขบขันก็ดังแทรกขึ้นมา
ขัดจังหวะเสียก่อน ต่างมองว่าเป็นเรื่องน่าตลกสิ้นดี พวกนักเลงไม่มี
ใครนิสัยอ่อนโยนกันหรอก ขนาดตอนมีความรักยังเอาใจใคร
ไม่เป็น เน้นรักพวกพ้องเป็นหลักเสมอ แล้วหัวหน้าแก๊งอันธพาล
ฝั่งลาดกระบังที่ลือกันว่าน่ากริ่งเกรงหนักหนาจะไปมีนิสัยแบบนั้น

ได้อย่างไร

“นี่ไอ้น้อง เอ็งอย่ามาไม้แบบนี้เลย มันตลกวะ”

“นั่นสิ นักเลงที่ไหนเขาอ่อนโยนกันวะ”

ยังยี้รู้ว่าพูดความจริงไปก็เท่านั้นเลยไม่ยอมแสดงความเห็นอะไรมากนัก ปล่อยให้ให้นักเลงกลุ่มนี้ขบขันกันซะให้พอใจ เพราะถึงอย่างไรตัวเขาอย่ามั่วจกพี่ชายดีที่สุด

“ไอ้กล้า”

“จะ...จำพี่”

“หิ้วไอ้เด็กนี่ออกไป แล้วมึงอย่าคิดพิเรนทร์ดูใครมาชั่วให้กูอีก”

“เอ่อ...จ๊ะ ฉันทะระวัง”

“ไม่ใช่ระวัง แต่มึงต้องไม่ทำอีก กูไม่ชอบฝันใจใคร โดยเฉพาะเด็กกะโปโล”

คำสุดท้ายกระแทกใส่หน้าเข้าอย่างจัง ทว่ายังยี้ไม่มีทางเลือกอื่นมากนักนอกจากพยายามใช้น้ำเย็นเข้าลูบ เมื่อเดินทางมาตัวเปล่าแบบไม่มีแหล่งพักอาศัยในเขตธนบุรี วิธีเดียวที่จะสามารถอยู่ต่อเพื่อตามหาใครคนนั้นได้ก็คือการแฝงตัวอยู่ที่นี้สักพัก

มันเป็นความคิดชั่ววูบแสนโง่เขลา การพักอยู่กับกลุ่มอันธพาลก็เหมือนเอาชีวิตมาแขวนบนเส้นด้าย จะตายเร็ว ตายช้าเมื่อไรก็ไม่รู้ แต่ท่าทางของหัวหน้าแก๊งอย่างเสนดูเป็นคนมีศีลธรรม ไม่ใช่สักแต่ลงไม้ลงมือปาเถื่อนกับคนอื่น ไม่อย่างนั้นคงพาเขาไปทำเรื่องมิดิมีร้ายแล้ว

แม้จะเสียด แต่ก็ต้องลองดูสักตั้ง

“ไม่อยากจะกลับ...”

“ว่าอะไรนะ?”

“อะ...ขออยู่ด้วยได้ไหม”

สำหรับเสน สถานการณ์ยามนี้ช่างแปลกประหลาดเหลือหลาย จู่ๆ คนที่ถูกลูกน้องจุดมาก็เอ่ยปากขออยู่ด้วย รวากับเห็นว่าบ้านเขาเป็นสถานที่รับเลี้ยงคนเร่ร่อน ทั้งๆ ที่ดูเหมือนจะหวาดกลัวกัน แต่เหตุใดถึงมีความกล้าหาญขออยู่ด้วยขึ้นมา

อีกอย่าง...คงไม่มีคนปกติที่ไหนอยากมาใช้ชีวิตร่วมกับนักเลงหรือคนนอก หากไม่ใช่ครอบครัว ญาติพี่น้อง หรือคนรัก

“หรือว่าไอ้เด็กนี่หลงเสน่ห์พี่เสนวะ”

“มึงเงิบปากก่อน”

เด่นตำหนิความปากไวของเพื่อนซี้ พวกเขาควรยื่นมองเงิบๆ อย่างเดียวว่าลูกพี่จะเอาอย่างไรต่อ แม้บ้านหลังนี้จะเป็นสถานที่ส่วนรวม แต่หลักๆ เสนก็นอนพักผ่อนตอนกลางคืนเพียงคนเดียวเป็นประจำ คนนอกไม่มีสิทธิ์ออกความเห็นใด ๆ อยู่แล้ว

“ไม่ไปบางขุนเทียนแล้วหรือ”

“มะ...ไม่ไปแล้ว อยากอยู่ที่นี่”

“คิดว่าอยู่กับนักเลงได้ทุกแก๊ง?”

“มะ...ไม่รู้” ยังยั้ยสายหน้า ก่อนยื่นข้อเสนอน่าสนใจ “จะให้ช่วยทำงานบ้าน ทำกับข้าวด้วยก็ได้ ไม่ขออยู่ฟรีๆ หรือ”

“อือ ใช้ได้”

ปกติเสนอยู่เพียงลำพัง เรื่องเข้าครัวหรือทำความสะอาดบ้านไม่ใช่งานถนัดเลยสักนิด เพราะลูกน้องมักคอยมาช่วยรับผิดชอบหน้าที่ภายในบ้านด้วยความเต็มใจเสมอ ผลัดเปลี่ยนเวรกันทุกวัน คล้ายอยู่โรงเรียนประจำ เขาเลยมอบสินน้ำใจเป็นการเลี้ยงสุรายาม

เย็นให้แทน

ทว่าการให้น้องชายของอัมพาลอีกแก๊งเข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง
...มันดูทะแม่งๆ ชอบกล

“จะดีเหรอพี่เสน นี่น้องชายแก๊งฝั่งลาดกระบังเชียวนะพี่” เเดน
เอ๋อแย้ง

“ใช่พี่ ถ้าพวกมันรู้แล้วเข้าใจผิดหาว่าเราพาตัวน้องมันมาอยู่
ด้วยล่ะ”

“แล้วมึงไม่ได้ดูมาจริงหรือไง ไอ้เวร!”

“เอ่อ...ดูมาก็จริง แต่พี่โล่มันแล้ว มันดันอยากอยู่ต่อเองนี่”

“จะอะไรก็ช่าง”

เสนโวยขึ้นเพื่อตัดปัญหาความน่ารำคาญ อย่างไรเสียเขาก็
เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้และมีสิทธิ์อนุมัติได้หมดทุกอย่าง ไม่เว้นแต่
การอนุญาตให้คนนอกเข้ามาพักอาศัย เพราะมั่นใจว่าเด็กคนนี้
คงทนอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบนี้ได้ไม่นานแน่ ไม่เกินสองวันก็คง
วิ่งแจ้นกลับไปเอง

“อยากอยู่ก็อยู่”

“พี่เสน!”

“อะไรอีกวะ!”

ลูกน้องตกใจกับคำตอบนั้น ไม่อยากเชื่อว่าลูกพี่จะยอมใจอ่อน
ง่าย ๆ ทั้งที่เมื่อก่อนออกจะปากร้าย โล่ตะเพิดทุกคนที่คิดจะมา
เกาะเกาะทำตัวเป็นเจ้าของข้าวเจ้าของด้วยซ้ำ หรือว่ากับเด็กคนนี้จะม
อะไรแตกต่าง

“พี่ไม่กลัวฝั่งลาดกระบังบุกมาเหรอจ๊ะ”

“คนอย่างกูไม่เคยกลัวใคร มึงน่าจะรู้”

“แต่เรื่องนี้ เราผัดเต็ม ๆ นะจ๊ะพี่”

“มึงสิผัด ไม่ใช่กูไว้ยไ้อักล้า”

“ฉิบหายแล้วกู”

งานเข้ากัลล้าเต็ม ๆ จนอยากจะสะกิดถามเด็กข้างกายว่าลองคิดทบทวนดูใหม่ไหม เพราะความคิดน้อยของเขาเองเลยส่งผลระยะยาวแบบงุนงง ไม่คิดว่าทุกอย่างจะบานปลายมาถึงขั้นนี้

เสนเล็กสนใจทำที่بابอของลูกน้อง ก่อนจะหันมามองเด็กหนุ่มที่ยืนนิ่งหลังได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อได้ โดยมีข้อแม้ว่าต้องทำตามหน้าที่ที่เสนอมมา

“แล้วชื่ออะไร”

“ยังยี้”

“อายุเท่าไร”

“ยี่สิบ”

“อย่างกับสิบหก”

ความจริงอายุเท่านี้ก็ถือว่าไม่เด็กแล้ว เกิดหลังเขาตั้งห้าปี ทว่าภาพลักษณ์ภายนอกชวนทำให้คิดแบบนั้น ซึ่งสบายใจได้ระดับหนึ่งว่าเขาไม่ได้พาเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีเข้ามาใช้แรงงานในบ้าน

“ทุกคนฟังเอาไว้ นี่คือน้องยี้...เด็กใหม่ในแก๊งเรา จะมาเป็นคนใช้บ้านกู”

ลูกน้องหลายคนต่างยืนมองด้วยความเจียบงัน อะไรที่ลูกพี่ว่าดีต่างก็ว่าดีเหมือนกันหมด แม้ลึก ๆ จะไม่ค่อยเห็นด้วย เพราะกลัวจะมีปัญหาตามมาภายหลัง ซึ่งก็ขอให้ไอ้เด็กคนนี้ทนไม่ไหวแล้วรีบหนีกลับไปในเร็ววันดีกว่า

ต่อให้เสนจะไม่ได้ถามเหตุผลว่าเหตุใดถึงอยากอยู่ที่นี่ แต่คิด

ว่าสักวันก็คงได้รู้คำตอบนั่นเอง

“ถ้าอยากกลับก็กลับได้ทุกเมื่อ ไม่ต้องกลัวว่าจะห้าม”

“อ้อ”

“อยู่ที่นี้ต้องซื้อสัตย์ ห้ามโกหก ห้ามปิดบัง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม”

“คะ...คนใช้ก็ต้องทำตามกฎเหรือ”

“ใช่ เพราะมึงคือคนในบ้านกู กฎมีสิทธิ์ปกครองมึง”

ดูวางอำนาจเก่งยิ่งกว่าพี่ชายของเขาเสียอีก แต่ผู้อาศัยจะแย่งอะไรได้นอกจากยินยอม

“เข้าใจไหม”

“ชะ...เข้าใจแล้ว”

“มึงอายุน้อยสุด ให้เรียกทุกคนว่าพี่ แล้วจะแทนตัวเองว่าอะไรก็ตามใจ”

“...”

“แต่ก็ควรพูดจาเพราะๆ”

“นักเลงไม่พูดกันแบบนี้”

“ก็มิใช่แก่นักเลง”

“แล้วทำไมยังต้องพูดด้วยล่ะ”

พอคนเด็กกว่าแทนตัวเองด้วยชื่อ หัวใจภายใต้อกแกร่งเปลอกระตุกวบหนึ่ง รวากับค้นพบนิสัยขี้เถียงของอีกฝ่ายเข้าแล้ว ซึ่งมันน่าสนุกที่ได้ต่ปากต่อคำ อยากรู้ว่าผลสุดท้ายใครจะเป็นฝ่ายทนไม่ไหวก่อน

“เพราะกูชอบฟัง”

วินาทีนั้นยังยึดมั่นคิดในใจได้เพียงอย่างเดียวว่า...

ไอ้ลูกพี่คนนี้คงหาเมียไม่ได้แหงๆ เลยมาสั่งให้คนอื่นพูด
เพราะด้วย นาสงสารจริงๆ เลย

คิโอบิ

๓

ล่องจวน

“ชั้นบนมีสามห้อง ห้องนอนกุ ห้องพระ แล้วก็ห้องเก็บของ ส่วนห้องน้ำอยู่ข้างล่าง ไกลๆ ครีวหลังบ้าน”

ยังยี้กำลังทำความเข้าใจแผนผังของแหล่งพักพิงชั่วคราว โดยมีเจ้าของบ้านทำหน้าที่เป็นคนนำทางคอยชี้แนะมุมต่างๆ ขณะก้าวขึ้นบันไดไม้ที่มีความชันเล็กน้อย ก่อนจะหยุดยืนตรงบริเวณชั้นบน ซึ่งประกอบไปด้วยห้องขนาดกลางสามห้อง และไม่น่าเชื่อเลยว่า หัวหน้าแก๊งอันธพาลจะทำห้องพระไว้ในบ้านเพื่อความเป็นสิริมงคลด้วย

นักเลงส่วนใหญ่มักไม่ค่อยมีความเลื่อมใสทางศาสนา ไร้ความเกรงกลัว ละอายต่อบาปกรรม ไม่อย่างนั้นจะกล้าต่อสู้ทำร้ายร่างกายมนุษย์ด้วยกันเองได้อย่างไร

“มึงนอนห้องเก็บของไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยทำความสะอาดใหม่ จะได้ไม่ต้องนอนทับฝุ่น”

“อือ”

“นอนได้ใช่ไหม”

“ได้”

เสียงใส่ตอบผะเผ่วคล้ายไม่ค่อยแน่ใจนัก แวตฉายความกังวลอย่างเห็นได้ชัดพลางมองผ่านบานประตูเข้าไปด้านในห้องที่เต็มไปด้วยกองลังกระดาษขนาดใหญ่ มีข้าวของมากมายวางเกลื่อนกระเกระกะ จนไม่อาจคาดเดาได้ว่าจะมีสัตว์ประจำถิ่นซุกซ่อนอยู่ด้วยหรือเปล่า

ดีที่ข้างผนังมีหน้าต่างบานใหญ่เปิดรับลมเอาไว้ ไม่อย่างนั้นคงได้นอนหายใจไม่ออกทั้งคืนแน่

แต่สำหรับเสนไม่คิดเช่นนั้น เขาไม่คิดว่าคนต่างบ้านต่างเมืองจะสามารถพักอยู่ที่นี้เกินสามวันได้ พอหมดความอดทนเมื่อไรก็คงวิ่งหนีกลับไปเอง เพราะเขาก็ไม่ได้สั่งให้มาอยู่ด้วยตั้งแต่แรก ทว่าอีกฝ่ายร้องขอเอง ฉะนั้นจะไม่มีการดูแลให้ดีกว่าใคร ถือว่าเป็นการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์กันชั่วคราว

เขาให้ที่พัก เด็กนั้นก็ต้องทำงานบ้านเป็นการตอบแทน...มันก็เท่านั้น

“ท่าทางเหมือนพวกลูกคุณหนู มีโรคประจำตัวอะไรไหม ไม่ใช่แพ้ฝุ่นแล้วมาตายท่าในบ้านกูนะ”

“มะ...ไม่มี ปกติดีทุกอย่าง”

“เออ ก็ดี”

เสนเหลือบตามองร่างเพรียวครู่หนึ่ง แล้วพาเดินเข้ามาสำรวจพื้นที่ภายในห้อง ก่อนจะหยิบเสื้อผืนเก่ามาสะบัดไล่ฝุ่นนอกบานหน้าต่าง เป็นอันรู้ดีว่าสิ่งนั้นต้องกลายมาเป็นเครื่องนอนของคนเด็กกว่าอย่างเลี่ยงไม่ได้ เพราะห้องนี้ไม่มีเตียงกว้าง ไม่มีพูก้นม ๆ

และไม่มีเครื่องเฟอร์นิเจอร์อำนวยความสะดวกสบายใดๆ เลย

ขนาดห้องนอนของเสนเองก็ยังไม่พื้พิดกับการเลือกซื้อสิ่งของมาตกแต่ง เนื่องจากเขาไม่ค่อยอยู่บ้านในช่วงกลางวันสักเท่าไร ต้องออกไปคุมบ่อนการพนันกับพวกลูกน้อง ไปเฝ้ารักษาความปลอดภัยที่ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้าขนาดย่อม และทำยตลาดสดอยู่เสมอ ซึ่งเป็นหน้าที่ที่เขาต้องรับผิดชอบ รวมถึงทำให้ลูกน้องมีรายได้เป็นของตนเองด้วย

แม้บางอย่างจะเป็นงานสีเทาผิดกฎหมาย แต่ภายใต้การปกครองของอัครพาลก็ทำให้อำนาจของกฎหมายและการปฏิบัติหน้าที่อันบกพร่องของเจ้าหน้าที่ตำรวจเอาความผิดอะไรไม่ได้

ด้วยเหตุนี้ อัครพาลกลุ่มใหญ่ที่หลงเหลือคุณธรรมอยู่บ้างจึงคอยเป็นหูเป็นตาช่วยเหลือตำรวจอีกแรง โดยจัดการเหล่าแก๊งนอกคอกที่มีส่วนพัวพันกับยาเสพติดและการค้าประเวณี

“มีเสื้อเก่าๆ หมอนกับผ้าห่มให้”

“อะ...ขอบคุณ”

ยังยั้งมือไหว้ตามมารยาท ไม่อยากมีปัญหากับพวกนักเลงในภายหลัง ยิ่งเป็นหัวหน้าแก๊งอย่างเสนด้วย ยิ่งไม่อาจคาดเดานิสัยใจคอว่าร้ายลึกมากน้อยแค่ไหน

แต่เขาตัดสินใจอย่างแน่วแน่แล้วว่า จะอยู่ที่นี้ จะอยู่ในเขตธนบุรีจนกว่าจะหาคนคนนั้นเจอ

“พ่อมึงเป็นนักเลงเก่าไม่ใช่เหรอ”

“รู้จักพ่อี่ยี่ด้วยเหรอ”

“สายนักเลงเขารู้กันดีว่าใครเก่งจริง เก่งปลอม หรือใครมีของดีติดตัว”

ไม่แปลก หากชื่อเสียงของพ่อเขาจะถูกเล่าขานแบบปากต่อปากมาถึงอาณาเขตฝั่งนี้ เพราะพ่อก็เป็นหัวหน้าอันธพาลที่น่าเกรงขามมากจริง ๆ ไม่อย่างนั้นคงไม่ปลุกฝั่งให้ลูกชายทั้งสองมีความเข้มแข็งอดทน ฝึกจับไม้กระบองและหัตถ์เรียนรู้การชกต่อยมาตั้งแต่วัยเยาว์

แต่ตัวเขาไม่มีความถนัดในด้านนี้ เมื่อพ่อไม่เห็นแววหรือหนทางที่จะมีใจรักในการต่อสู้ด้วยกำปั้น ความหวังเดียวจึงตกเป็นของพี่ชายอย่างเส็งแทน และเส็งก็ได้รับช่วงต่อขึ้นครองตำแหน่งหัวหน้าแก๊งมาจนถึงทุกวันนี้

“แล้วทำไมลูกคนเล็กถึงได้ดูปวกเปียกนั๊วะ”

“ไม่ชอบการใช้กำลัง”

“ฮิ ไม่แน่ว่าจริงมากกว่ามั้ง”

ยังยี้ไม่เถียง แค่จ้องตาประสานกลับอย่างอดกลั้นอารมณ์ แม้คำพูดดูถูกของเส็งจะทำให้เขาไม่พอใจ แต่ก็ไม่ควรต่อปากต่อคำกับเจ้าบ้าน

“ดูเอาเรื่องทั้งพ่อทั้งพี่มึง แต่มึงกลับอ่อนแอยังกับลูกคุณหนู ขายชี้หน้าว่าะ”

“รู้ได้ยังไง”

“ใช้ตาก็รู้แล้ว กูมองใครไม่ผิดหรอก”

ทำเป็นรู้ดี

อยากสบถออกไป แต่คิดว่าแอบด่าในใจดีกว่า

บางทีมันก็เหมือนเป็นปมด้อยเล็ก ๆ ที่พยายามกดเอาไว้มาตลอด ยังยี้เกิดมาในครอบครัวแก๊งนักเลง เติบโตมากับการใช้ความรุนแรง พุดจาหยาบคาย ไร้ความอบอุ่นในครอบครัว พี่ชายอย่างเส็ง

จึงซึมซับสิ่งเหล่านั้นไปเต็ม ๆ ต่างจากเขาที่รู้สึกว่าเป็นส่วนเกิน เขาเฝ้ารออยากจะพบหน้าแม่สักครั้ง เพราะอยากรู้ว่าเหตุใดแม่ถึงไม่พาเขาหนีไปจากสิ่งแวดล้อมพวกนี้ด้วย

“เอาของไปเก็บแล้วลงมาทำกับข้าว”

“ทำ...วันนี้เลยเหรอ”

“เออสิ ภูหิว จะให้รอกินพุงนี้หรือไง”

“แล้วปกติพี่ทำกินเองไหม”

“ไม่ ไฉ่เด่นทำ”

ยังยี้พอจะจำหน้าลูกน้องคนสนิทของเสนได้บ้างแล้ว เลย निकออกมาใคร่ซื้อเด่น ซึ่งคนคนนี้ดูง่ายมากกว่าคนที่ดูเขามาเป็น ไหน ๆ หวังว่าคงจะมอบความช่วยเหลือให้กันได้ไม่ยาก เพราะเขา แทบไม่เคยเข้าครัวเลยสักครั้ง ตอนอยู่บ้านเก่ากับพี่ชายก็มีพวก ลูกน้องมาทำอาหารให้กินเหมือนกัน พอต้องมาลองใช้ชีวิตตาม ลำพังมันช่างเป็นเรื่องยากเย็นอย่างบอกไม่ถูก

“หรือมึงทำกับข้าวไม่เป็น?”

“ปะ...เป็น”

หลุดโกหกคำโต ผิดกฎของแก๊งไปแล้วหนึ่งครั้ง

“งั้นก็ไปเป็นลูกมือไฉ่เด่น กับพวกคนอื่นในครัว”

“อือ”

“อยู่กับกู อย่าซี้เกียจ”

คล้ายเป็นการกำชับอย่างชัดถ้อยชัดคำ แล้วหมุนตัวเดินลง บันไดไปก่อน ปล่อยให้ยังยี้ยืนนิ่งภายในห้องอยู่คนเดียว ก่อนจะวางสัมภาระลงบนเสื่อผืนเก่า ลอบถอยนหายใจด้วยความเหนื่อยหน่าย

บางครั้งชีวิตคนเราก็ต้องดิ้นรนกระเสือกกระสนเป็นธรรมดา แต่สิ่งที่ไม่ควรขาดหายก็คือการพยายามเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่เสมอ เจกเช่นตอนนี้ที่จะต้องสลัดคราบเดิมทิ้ง เพื่อแปลงโฉมอยู่ร่วมกับอันธพาลกลุ่มใหม่แห่งธนบุรี

ฉ่า...ฉ่า

ผักใบเขียวถูกโยนลงในกระทะใบใหญ่พร้อมคลุกเคล้าเนื้อหมู กับเครื่องปรุงรสจนเกิดเป็นเสียงชว่นน่ารับประทาน มีหน้าซ้ากลิ่นหอมยังโชยเข้ามาในโพรงจมูก อุดจะสูดดมด้วยความหิวโหยไม่ได้

ยังยี้เพิ่งเดินลงมาจากชั้นบนแล้วมุ่งตรงเข้าไปในครัวหลังบ้าน พลันต้องตกตะลึงกับฝีมือการทำอาหารอันคล่องแคล่วของเหล่าชายวัยฉกรรจ์จำนวนห้าคนที่ยืนเรียงรายกันอยู่ แม้จะสนทนาเสียงดังแข่งกับเสียงตะลิว แต่ก็เฝ้าจลบบทภาพความเป็นอยู่ของพวกเขาได้เลย

ราวกับเป็นครอบครัวใหญ่ที่ต่างเอื้อเฟื้อต่อกัน

“อ้าว มาแล้วหรือไอ้หนู”

“ต้อนรับเด็กใหม่กันหน่อยเว้ย”

การปรากฏตัวของยังยี้เรียกความสนใจให้ทุกคนหันมองเป็นทิศทางเดียว ทว่าคนที่เลือกเดินเข้าหาเห็นจะเป็นชายร่างสูงผิวเข้ม ที่ถูกรับมอบหมายให้มาเป็นครูสอนทำอาหารให้ยังยี้ชั่วคราว เด่นกำลังคองตะลิวอยู่ตรงมุมนั้นเพียงลำพัง ส่วนคนอื่นๆ ก็เกาะเมล็ดพืชและหันผักอยู่อีกมุมแทน แต่ก็เฝ้าจลบบทภาพความเป็นอยู่ของพวกเขา

มันคงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะสร้างความสนิทสนมกลมเกลียวกับ

พวกอันธพาลได้แบบจับปล้น ยังยี้จึงพยายามวางตัวให้เหมาะสม ไม่พูดอะไรมากเกินไปจนควรนอกจากทำตามคำสั่งของเจ้าบ้าน

“พี่ชื่อเด่นนะ”

“ยี้จำได้”

“พี่เสนอขอให้ยี้มาเป็นผู้ช่วย หั่นหมูเป็นชิ้นใหม่”

“เอ่อ...ก็พอได้จ้ะ”

มือบางคว้ามิดมามีตัวอย่างเก๋ๆ กังๆ ยอมรับว่าจับไม่ถนัดและไม่รู้ว่าควรลงน้ำหนักการหั่นมากน้อยแค่ไหน แล้วมืออีกข้างจะต้องเคลื่อนมาจับเนื้อหมูไว้ด้วยหรือเปล่า

“เฮ้ยๆ แค่วางมีดยังผิดเลยเว้ย”

“ไม่เคยทำมาก่อนอะดิ ไข่ปะ ใอัน้อง”

“กว่าพี่เสนอให้มาทำผัดหน้าทีวีะ”

“แล้วมันเหมาะกับหน้าที่ไรวะ”

“ก็หน้าที่บนเตียงไง”

“วู้ววว”

จากนั้นเสียงโห่แซวก็ดังลั่นยิ่งกว่าเดิม ตามมาด้วยเสียงหัวเราะขบขันราวกับเห็นยี้เป็นเด็กใหม่ที่น่ากลั๊นกลั๊ง มีหน้าซำยังพูดจาโลมเลียมไม่หยุดหย่อนอีก หากพี่ชายของเขามาได้ยืนมีหวังกระสุนปืนทะลุคอหอยไ้พวกนี้แล้วแน่ๆ

“ชาวๆ แบบเนี้ย เสรีจพี่เสนอมาหลายรายแล้ว สงสัยไ้เด็กใหม่จะเป็นรายต่อไปวะ”

“พี่เสนอไม่ปล่อยให้อวดหยอก น่าเคี้ยวชะขนาดนี้”

“หุบปากบ้างเหอะ พวกมึงนะ”

“ทำไมวะไ้ไ้เด่น หรือจริงๆ มึงก็อยากวะ ฮ่าๆ”

คำห้ามปรามของเด่นใช้การไม่ได้ผล เพราะพวกมันเลือกเชื่อฟังแค่ลูกพี่เพียงคนเดียว และคำพูดของเสนถือว่ามีความเด็ดขาดน่าหวาดหวั่นมากที่สุด

“อย่าไปสนใจเลย พวกมันก็ชอบพูดจากันแบบนี้แหละ”

“มะ...ไม่เป็นไรจ๊ะ ยี้เข้าใจ”

“พวกแกฟังลาดกระบังน่าจะไม่ต่างกันมั้ง”

“พวกเขาไม่กล้าแซวยี้หรอ ยี้เป็นน้องหัวหน้าแก๊ง”

“เออ นั่นสิ ใครกล้าก็ถือว่าโคตรมันใจ”

คนฟังยี้มบาง ๆ ไม่รู้จะได้อะไร ลูกน้องของเสนก็มีพวกนิสัยกวนประสาทเยอะอยู่เหมือนกัน ทว่าเคยถูกรอบมด้วยความรู้แจ้งจากพี่ชายเขามาก่อน เลยไม่กล้ามาเข้าใกล้หรือวแะอะไรอีก ยกเว้นดินเพียงคนเดียวที่ได้รับความไว้วางใจให้มาดูแลเขาตามคำสั่งอยู่เสมอ

“เดี่ยวพี่หั่นเอง ยี้ตักอาหารใส่จานแล้วกัน”

“ได้จ๊ะ”

ยังยึดปฏิบัติตามคำบอกอย่างง่าย โดยการหยิบจานใบใหญ่มารองรับอาหารจากกระทะร้อน ๆ ที่เพิ่งดับเตาแก๊สเมื่อครู่ ซึ่งหาว่าไม่ว่าความใกล้ชิดระหว่างตนกับเด่นกำลังตกอยู่ในดวงตาคมกริบของใครบางคน

เสนแอบมาเฝ้ามองสถานการณ์ภายในห้องครัวอย่างเงียบ ๆ พบว่าเจ้าเด็กใหม่มีความตั้งใจกับการตักอาหารใส่จานมากเกินควร จนความสงสัยบางอย่างผุดขึ้นมาในหัวว่าเหตุใดอีกฝ่ายถึงอยากอยู่ที่นี้นัก หรือมีเหตุผลที่ซุกซ่อนไว้กันแน่

แต่ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม เด็กคนนี้ก็ดูใสซื่อบริสุทธิ์เกิน

กว่าจะมาแฝงตัวสืบความลับจากแก๊งเขา

“มองอะไรเหรอะจ๊ะ พี่เสน”

“ไอ้สัตว์! กูตกใจหมด”

“อ้าว ก็ฉันเห็นพี่มายืนตรงนี้ ทำไมไม่ไปนั่งรอกินข้าวล่ะจ๊ะ”

“เดี๋ยวกูไป”

เสนพ่นลมหายใจเชิงหงุดหงิดใส่กล้าที่จู่ๆ มันก็โผล่มาถามข้างหลังแบบไม่ให้รู้ไม่ให้เสียง ราวกับความคิดของเขาจึงต้องหยุดลงเพียงเท่านั้น แล้วเปลี่ยนมาตะโกนถามพวกลูกน้องที่อยู่ในครัวด้วยความเคร่งขรึม

“เสร็จกันหรือยังวะ กูหิวแล้ว!”

“กะ...ใกล้เสร็จแล้วจ๊ะ พี่เสน”

หนึ่งในกลุ่มลูกน้องตอบเสียงลั่นด้วยรอยยิ้มเจื่อน กลัวว่าลูกพี่จะโมโหหิวแล้วพุ่งตัวมากัดกบาลตนเป็นคนแรก เด่นเลยหันมาออกคำสั่งให้ทุกคนกระตือรือร้นกว่าเดิม เพราะคาดเดาอารมณ์ของเสนไม่ถูกว่ากำลังอยู่ในโหมดไหน

“พวกมึงช่วยกันยกออกไป เดี่ยวให้น้องมันยกจานเล็ก”

“เออๆ แหม ดูแลไอ้เด็กใหม่ดีจังนะ ไอ้เด่น”

“พูดมาก กูเอามิดเจาะปากแม่”

ไม่ใช่แค่ๆ แต่เด่นยกมิดปลายแหลมขึ้นมาจ่อหน้าพวกของตนด้วย ซึ่งก็เป็นเพียงการหยอกล้อกันตามประสาพวกป่าเถื่อนเท่านั้น ไม่ได้แฝงเจตนาอยากจะทำจะแก๊งกันจริง พอเห็นภาพดังกล่าวเสนกับกล้าจึงปลิกตัวออกมานั่งรอที่โต๊ะกลางบ้านข้างนอกครัว ปล่อยให้หน้าที่ที่เหลือเป็นของเด่นกับเด็กใหม่

“ย้ายออกไปก่อน พี่เสนรอนานจะหงุดหงิดเอา”

“จ๊ะ”

น้องยิ้ม แล้วรับงานใบเล็กจำนวนหลายใบมาถือ ก่อนจะเดินตามหลังคนอื่นๆ ไป ซึ่งจังหวะเดียวกันนั้น เด่นแอบยิ้มมุมปากกับความน่าเอ็นดูของเด็กคนนี้

“ดูพุดง่ายดิเนะ”

แต่ไม่รู้ว่าคุณพี่ของเขาจะอยากเอ็นดูบ้างหรือเปล่า

ยังยี้กำลังเดินแจกจ่ายงานกับซ้อนให้ลูกน้องทุกคนที่นั่งรอกันอยู่ แม้จะทำได้ด้วยความสงบเสียงไม่พูดไม่จากับใคร ทว่าเสียงหยอกล้อตะโกนไล่หลังดังมาอยู่ตลอดจนนึกรำคาญใจ แต่ก็ต้องฝืนทนกลั้นเก็บเอาไว้ ไม่เปิดเผยสีหน้า

“แจกให้ครบนะเว้ย”

“หยิบซ้อนมาให้ด้วยดิอ่อน้อง”

“ตูดอนจ้ะ”

“ขอจับหน่อยได้ไหมเนี่ย ฮ่าๆ”

ปั้ง!

กำปั้นหนัก ๆ ที่ทุบลงบนโต๊ะอีกฝั่งจนเกิดเสียงดังทำให้บรรดาลูกน้องพลันชะงัก เช่นเดียวกับยี้ยี้ที่ตกใจจนเกือบปล่อยงานร่วงหล่นพื้น ก่อนที่ทุกสายตาจะหันมาจดจ้องที่หัวหน้าแก๊งเป็นทิศทางเดียว ซึ่งพลังงานดูดั้นจากเสนก็แผ่กระจายเสียงที่น่าขนลุก

“ใครปากมากไม่ต้องแตก!”

เพียงประโยคเดียวต่างเงิบกริบกันเป็นแถว เสนเหลือบมองเด็กใหม่แล้วออกคำสั่งเพิ่ม

“มึงมานั่งนี่”

ยังยี้เดินอ้อมมาทรุดนั่งเก้าอี้ด้านข้างหัวหน้าแก๊งอย่างว่องวาย ผั่งตรงข้ามมีกัลลากับเด่นคอยแอบมองพฤติกรรมของลูกพี่เป็นระยะ ซึ่งไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่าที่ดูเหมือนลูกพี่จะมอบอภิสิทธิ์ให้เด็กใหม่เหนือกว่าคนอื่น ๆ

“ทำเอง หรือไอ้เด่นทำ”

“พะ...พี่เด่นทำ”

“วันหลังหัดทำเองจะได้เป็น...ไอ้เด่น มึงก็สอนมันด้วย”

“จ๊ะ พี่เสน”

เด่นคุ้นเคยกับการเข้าครัวทำอาหารมานาน เนื่องจากครอบครัวเขาเปิดร้านขายข้าวแกงหน้าบ้าน เขาเลยเรียนรู้วิธีการปรุงอาหารให้มีรสชาติแสนอร่อยอยู่เสมอ และแม้ก็เป็นผู้ถ่ายทอดวิชามาให้ เขาเลยเป็นความหวังเดียวของบรรดาเพื่อนร่วมแก๊ง เพราะไม่มีใครเชี่ยวชาญด้านนี้เท่าเขาอีกแล้ว

ส่วนลูกมือคนใหม่อย่างยี้ยังต้องฝึกฝนอีกมาก โดยเฉพาะการเรียนรู้นิสัยใจคอของหัวหน้าแก๊งอย่างเสน ที่มีอารมณ์มุทะลุ ดุดันยิ่งกว่าใคร

“พี่”

“อะไร”

“พี่ชอบกินอะไรเหรือ”

“...”

“ยี้จะได้ฝึกทำ”

“ไม่ต้องมาเอาใจกู ทำอะไรมากูก็แดกได้หมด แต่ถ้าไม่อร่อย ก็เทให้หมาแดกแทน”

คำตอบไม่น่าฟังเอาเสียเลย ความกล้าในใจของยี้เลยหดหาย

พลางก้มหน้าก้มตารับประทานอาหารในจานใบเล็กของตนเองอย่าง
เงียบๆ ก่อนจะอดพึมพำออกมาเสียงเบาไม่ได้ ซึ่งคนข้างกายก็หูดี
ได้ยินชัดแจ้ว

“ก็แค่ถามเฉยๆ”

“อยู่ให้เป็นก็พอ แค่นี้ไม่ยากใช่ไหม”

ยังยืดยักหน้ารับพลางเม้มปากเล็กน้อย รู้สึกเหมือนประโยค
เมื่อครู่ น้ำเสียงอีกฝ่ายดูอ่อนโยนลงกว่าเดิม ไม่ได้แฝงความกวน
ประสาทแบบก่อนหน้านี้เลยสักนิด แต่ก็ไม่กล้าที่จะเงยหน้ามองสีหน้า
ของคนข้างกายว่าเป็นอย่างไร

สงสัยจะคิดไปเองมั้ง พวกนักเลงอ่อนโยนกันไม่เป็นหรอก